

тъкмо искалъ да ѝ проговори, тя му казала: Сбогомъ, служи на Бога съ любовъ! Като се видѣлъ самъ, отшелникътъ отново се почувствувалъ нещастенъ и си казалъ: Какво стана съ мене? По-рано бѣхъ нещастенъ въ тъмнина, а сега съмъ нещастенъ въ свѣтлина. Кой изпрати тази мома, този ангелъ да ми отвори очитѣ? Кой допусна да се влюбя въ нея и да страдамъ? Защо не остана малко време при мене, поне да ѝ цѣлуна ръка и да ѝ благодаря, задето отвори очитѣ ми? Докато си задавалъ тѣзи въпроси, той се запиталъ: Защо искамъ да цѣлуна ръка на този ангелъ—отъ благодарностъ къмъ него, или по друга нѣкаква причина?

Сега, азъ оставямъ настрана противоречията, които възникнали въ душата на отшелника. Важно е, че когато е слѣпъ, човѣкъ се счита нещастенъ. Когато прогледа, пакъ се счита нещастенъ. И едното, и другото нещастие показватъ, че човѣкъ не разбира дълбокия смисълъ на живота. Но съ това преданието не се свършва. Единъ день сжщата мома се явила при отшелника и му казала: Идвамъ при тебе да ти стана ученичка. Ти ще ме учишъ, а азъ ще ти слугувамъ. Наистина, тя изпълнявала работата си много добре: мела, чистила кжщата му, готвила, но той страдалъ. По цѣли дни се молилъ на Господа и питалъ: Господи, защо ми изпрати това страдание? Защо ме постави на този огънь? Какъ мога да се справя съ него?